

Det er jo en helt grotesk situation. Men når den nu i 1992-93 førte frem til en ny afstemning og man kørte fire forbehold frem til en folkeafstemning og de blev vedtaget, så må man logisk set også være glad for at få dem afskaffet på samme tid, især de partier, som jo ønsker alle fire forbehold afskaffet.

Nu kan man så få det på én gang i stedet for at køre med først euroen – den falder formentlig her den 28. september – og så de andre, altså med salamimetoden, som har været den typiske metode at anvende ved opbygningen af Europas Forenede Stater lige siden 1973, hvor Danmark kom med: Små skridt ad gangen, Unionen er stendød, der sker ikke noget, hertil og ikke længere. Men alligevel er man hver gang gået videre. Så lad os dog tage afstemningen om alle fire forbehold på én gang.

Det er logisk, det er rigtigt, og det er hurtigt, og så kan man forhåbentlig respektere resultatet af den folkeafstemning.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (FRI):

Når vi i Frihed 2000 i et konstruktivt samarbejde med hr. Frank Dahlgaard har fremsat B 156, forslag til folketingsbeslutning om folkeafstemning om ophævelse af de fire danske forbehold, er det jo ikke, fordi der er nogen af os, der ønsker de fire danske forbehold ophævet, og derfor kan hr. Thulesen Dahl selvfølgelig have ret i, at hvis der ellers var en flertalsmulighed for det i Folketinget, ville det jo være fremragende at holde en folkeafstemning om fastholdelse af de fire danske forbehold. Til gengæld behøver vi så ikke at have en folkeafstemning om det, i og med at det jo er retstilstanden i dag.

Når vi har fremsat forslaget, skyldes det tre ting:

For det første: Vi er dybest set modstandere af, at der skal holdes folkeafstemninger om de fire danske forbehold, men når regeringen har valgt at kalde til folkeafstemning den 28. september, ja, så bør den danske befolkning have mulighed for at tage stilling til ikke bare spørgsmålet om ØMU'en, men alle fire forbehold på én gang.

Op det leder mig over til argument nummer to: Da de fire forbehold blev skrevet i et samarbejde mellem De Radikale, SF og Socialdemokratiet og senere nødtvungent med tilslutning

fra Venstre og De Konservative, ja, så var det jo et samlet hele. Man tillod sig den frihed at gå ind og fortolke et dansk nej og besluttede sig for, at på fire punkter ønskede danskerne ikke at deltage i det snævre unionssamarbejde.

Det blev præsenteret som en helhed. Man gik til forhandlinger i Edinburgh med en helhed, og ikke mindst gik man til en folkeafstemning i 1993 med en helhed. Derfor er det forkert at benytte den salamimetode, som vi jo har fået afsløret i dag, og det er så det tredje argument for forslaget, nemlig at vi har fået afsløret det, som jo har været en kendsgerning hele tiden, men som unionstilhængerne har været tilbageholdende med at ville fortælle, nemlig at de er hundeangste for, at de fire forbehold kommer til afstemning på én gang, for så er de bange for, at det udløser et nej. Hvis man derimod kan tage de fire forbehold ét ad gangen efter salamimetoden, ja, så er der en chance, håber unionstilhængerne, for at få danskerne lokket med.

De tre forbehold, der er tilbage, er efter vores mening alle sammen for længst truede. Tager vi det retlige samarbejde, ja, så var den danske tiltrædelse af Schengensamarbejdet i virkeligheden det tidspunkt, hvor man opgav forbeholdet. Selv om man organisatorisk har konstrueret det på en sådan måde, at det ikke er en del af traktatsamarbejdet, men er et mellemstatsligt samarbejde, ja, så er kendsgerningen jo, at på det retlige område er Danmark fuldt ud med i alt, hvad der foregår, og det skyldes jo, at et flertal her i Folketinget har tilladt, at Danmark har tilsluttet sig disse traktater, uden at den danske befolkning er blevet spurgt.

Så er der forsvarsområdet, og på forsvarsområdet, ja, dér er det jo en ynk at se, hvordan Danmark er til stede ved møder, at Danmark i den grad fortolker og trækker elastik i det danske forbehold for at kunne være med. Man hæfter sig ved, at nu er det ikke længere begrebet Vestunionen. Så vidt jeg husker, var det jo ikke Vestunionen, danskerne stemte om. Næh, de stemte om, hvorvidt der skulle være et fælles EU-forsvar.

Nu kalder man det ikke længere Vestunionen, for det er der lidt dårlig lyrik i, så nu bruger man i stedet andre udtryk. Man kalder det en europæisk søjle i NATO osv., men det korte af det lange er, at det går ud på, at EU også skal have en militær dimension, og dér er vi altså nogle, herunder halvdelen af den danske be-